

David Baldacci

PENGEÉLEN

David Baldacci

PENGEÉLEN

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Walk the Wire

Copyright © 2020 by Columbus Rose, Ltd.

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 596 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

1. fejezet

Miközben Hal Parker eltökélten közeledett a zsákmánya felé, érezte, ahogy a vérnyomása minden határozott lépésével egyre magasabbra kúszik. A földön úgy csillogtak a sötét vércseppek, mintha rubinokat szórtak volna szét a termékeny talajon, a sűrűségük és a mennyiségük elárulta, hogy már nagyon közel jár a prédájához. Nyilvánvalóan nem ölte meg, csak megsebesítette.

Ha meg akarja kapni a pénzét, át kell adnia a tetemet: így szólt a megállapodás. A rengeteg vér látványa erőt öntött bele. Egyértelműen bizonyította, hogy a vég elkerülhetetlen – különösen ilyen könyörtelen éghajlati viszonyok között.

Lassan, módszeresen haladt előre. Már majdnem ősz volt, de még nem múlt el teljesen a nyár, a forróság és a magas páratartalom nyomai még mindig látszottak a kopár tundrán. Parker jelenleg úgy érezte magát, mint egy tojás a felforrósított serpenyőben. Ha tél lenne, speciális öltözéket viselne, és soha, semmilyen körülmények között nem venné üldözőbe futva a zsákmányát. Ha valaki mínusz negyvenöt fokban fut, a tüdejében elpattanhatnak az erek, és megfulladhat a saját eltömődött szöveteitől.

Ebben a párás, meleg időben viszont a kiszáradás végezhet az emberrel ugyanilyen gyorsan, amelynek a hatását ugyanis csak akkor érezni, amikor már túl késő.

Parker erős fényű taktikai fejlámpát viselt, amely gyakorlatilag nappallá varázsolta az éjszakát – legalábbis az előtte elterülő keskeny szakaszon. Úgy számolta, hogy ő az egyetlen élő ember több négyzetkilométeres körzetben. A paradús eget mindenfelől esővel

terhes felhők pettyezték. Remélte, hogy csak akkor ered majd el a zápor, amikor ő már elvégezte a munkáját.

Balra pillantott, a nem túl messzi távolban húzódó kanadai határ felé. Déli irányban bő egy óra kocsiútra terült el Williston városa, ennek az észak-dakotai, hidraulikus repesztésre épülő világnak a központja. A Bakken-formáció agyaggalája olyan messzire elnyúlt, hogy Parker talpa alatt a föld több száz millió hordó olajat és több száz millió köbméter földgázt rejtett. Talán még annál is többet, gondolta, hiszen ki tudhatná pontosan?

Parker lekuporodott, és átgondolta a következő lépését.

Maga elé nézett, száznolcvan fokot fordított az iránytűjén, majd kiszámolta az időt meg a távolságot a vérfoltok mérete alapján. Ekkor felegyenesedett, és megindult előre, egy kicsit felgyorsítva a lépteit. A hátán jókora, vízzel teli hidratálótáskát vitt, amelyből egy cső vezetett a szájához. A könnyű, de strapabíró ruházatát úgy választotta meg, hogy elvezesse a testéről a nedvességet, ám még most, éjjel tizenegykor is izzadt, és melege volt. Valahányszor beszívta a levegőt, mintha erőspaprikába harapott volna. Tudta, hogy az anyatermészet mindig könnyűszerrel az ember fölé kerekedik, és ettől még a legmenőbb felszerelés sem mentheti meg.

Nem tudta biztosan, hogyan szökhetett meg a prédája: a farkas, amely máris megölt két tehenet a főnöke csordájából. Nagyjából háromszázötven méterről lőtt rá a majdnem tökéletes célpontra. Az állat mozdulatlanra dermedve ült, mint a szarvas, ha veszélyt érez. Parker biztosra vette, hogy eltalálta a felsőtestét. A préda szinte meg sem mozdult az erőteljes becsapódástól, amiből a vadász arra következtetett, hogy a lövés halálos volt. Mire azonban odaért, a fenevad eltűnt, és ő csak a vérnyomokat találta a helyén, amelyek azóta is követett.

Felment egy kisebb kaptatóra. Ezt a környéket Great Plainsnek, vagyis Nagyalföldnek nevezték, ami elég megtévesztő, mivel helyenként jókora dombok szeltek át. De persze egészen idáig felnyúlt a Badlands északi, göröngyös pereme, amely olyan volt, mint ami-

kor a folyóvíz apró bemélyedéseket vág a partjába a csordogálásával. Többnyire tökéletesen megfértek egymás mellett a lapos mezők meg a síkságból kiugró, magányos sziklatömbök. Kezdett leszállni az éjjeli köd, ami jelentősen csökkentette a látótávolságot. Parker a homlokát ráncolta, és habár már régóta végezte ezt a munkát, érezte, hogy magasra kúszik az adrenalin szintje.

A távolban morajlást, majd vonatfütyöt hallott: bizonyára vasúti tartálykocsik viszik el az olajat meg a földgázt, amelyet a szállítás megkönnyítése érdekében cseppfolyósítottak, miután kitermeltek a föld alól. A vonatfütyöt egyszerre érezte szomorúnak és reménytelennek.

Újabb morajlás támadt. Ezúttal az ég felől. Gyorsan közeledett a vihar, ahogy az errefelé gyakran előfordult. Igyekeznie kellett.

Szorosan markolta a Winchester puskáját, felkészült, hogy bármelyik pillanatban a szeméhez emelje, és leadja az ezúttal – remélhetőleg – ténylegesen gyilkos lövést. A következő pillanatban azonban észrevett valamit. A környezeténél egy leheletnyivel sötétebb árny hevert tőle tizenöt méterre balra. Lepillantott a földre, odavilágított a fejlámpájával. Először meglepődött, aztán értetlenül meredt maga elé. A vérnyomok egyértelműen jobbra haladtak. Az meg hogy lehet? A farkas biztosan nem tanult meg hirtelen repülni! Persze előfordulhat, hogy egy idő után élesen irányt váltott, és addig botladozott az elyengült lábain, amíg össze nem esett.

Parker óvatosan megindult előre, csapdától tartott. Öt méterrel az árnyék előtt megállt. Megint lekuporodott a fejlámpája erős fénye alatt, és alaposan szemügyre vette az előtte elnyúló hatalmas területet. Még a háta mögé is kipillantott, hátha a zsákmány valahogy megkerülte oldalról, és most megpróbálja hátba támadni. Parker harcolt az első öbölháborúban. A saját szemével látta, milyen kiszámíthatatlan örültségek esnek meg néha olyankor, amikor az ellenfelek meg akarják ölni egymást. Eltöprengett, hogy most is ez történik-e.

Még mindig kuporogva előrekúszott, aztán újra megállt az árnytól három méter távolságra. Aztán másfél méterre is.

Érezte, hogy összerándulnak a zsigerei. Biztosan csak képzelődik! Szívott egy kis vizet a táskából a csövön keresztül, hogy hidratálja magát. De az a valami még mindig ott volt. Nem délibáb. Hanem...

Óvatosan felállt, tapogatózva megtette az utolsó pár lépést is az árnyig, majd lefelé fordította a fejét. A taktikai lámpa erős fénye minden részletét megvilágította annak a rémálomnak, amire éppen most bukkant rá.

Egy nő volt az. Vagy legalábbis Parker úgy gondolta. Igen, ahogy közelebb hajolt hozzá, látta a telt keblét. Teljesen meztelen volt, a testét szétvágták. Ennek dacára egyetlen vércsepp sem csúfította el körülötte az érintetlen földet.

Az arcáról felülről lefelé levágták, aztán lehúzták a bőrt, most az egész a szabadon maradt állcsontján hevert. A koponyáját kettéfűrészelték, levették a tetejét, és a feje mellé tették. Az üreg üresen tátongott.

Hol a pokolban lehet az agya?

Na és a mellkasa? Úgy tűnt, szétvágták, aztán összevarrták.

Lepillantott a holttestet körülvevő tömör földre. Felvonta a szemöldökét, amikor meglátta rajta a nyilvánvaló nyomokat. Ismerősnek tűntek. A következő pillanatban azonban el is feledkezett róluk. Lassan térdre ereszkedett, mivel eszébe jutott, hol látott utoljára ilyen varrást emberi mellkason.

Y vágást végeztek el a tetemen. Parker már sok tévés zsarusorozatban és filmben látott ehhez hasonlót. Pont így szokott kinézni a felnyitott test a halottasház asztalán, csak épp most nem halottasházban volt, hanem a messze nyúló, háborítatlan Észak-Dakota közepén, ahol egyetlen kórboncnokot vagy tévéstábot sem lehetett látni.

Ezt a szerencsétlen nőt felboncolták.

Hal Parker oldalra fordult, és hányt – főleg epét.

Mire megnyílt az ég, és ömleni kezdett az eső, a föld már nem volt érintetlen.

2. fejezet

– Észak-Dakota – mormolta Amos Decker.

Egy kicsi, regionális utasszállító repülőn ült Alex Jamison mellett. Denverbe egy Boeing–787-sel jutottak el, majd egy óra várakozás után átszálltak a jóval kisebb gépre. Mintha egy nyújtott limuzinból egy játék autóba ültek volna át.

A százkilencvennyolc centi magas és százharmincöt kilós Decker felnyögött, amint meglátta az apró gépet a kapujuk felé manőverezni, amikor pedig kiderült, milyen kicsik az ülések, hosszasan nyöszörgött. Alig bírta bepréselni magát a számára kijelölt helyre, és kételkedett benne, hogy légörvény esetén szüksége lesz a biztonsági övre ahhoz, hogy a helyén tartsa.

– Megfordultál már arra? – kérdezte Jamison. A harmincas éveit elején járó, magas, kiemelkedően fitt, hosszú, barna hajú nő elég csinos volt ahhoz, hogy folyton megbámulják a férfiak. Korábban újságíróként dolgozott, mostanra az FBI különleges ügynöke lett. Deckerrel együtt egy akciócsoporthoz tagjaként dolgozott a szövetségieknek.

– Nem, de egyszer, amikor még az Ohioi Állami Egyetemre jártam, játszottunk az Észak-dakotai Állami Egyetem ellen. Eljöttek Columbusba a meccsre.

Decker egyetemista korában a Buckeyes amerikaifutball-csapat tagja volt, majd egy rövid ideig professzionális szinten játszott a Cleveland Browns színeiben. Ekkor azonban súlyosan megsérült a pályán, és két maradandó károsodást szenvedett: hipermnéziája, vagyis tökéletes memóriája lett, valamint szinesztéziája, ami azt jelenti, hogy összemosódtak az agyában a szenzoros információk. Azóta nem volt képes semmit elfelejteni, és egyes dolgokat – például a számokat – mindig ugyanolyan színűnek látott, vagy ami ennél sokkal drámaibb: a holttesteket számára felkavaró élenkkék árnyalat vette körül.

– Ki nyert? – kérdezte Jamison.

Decker lapos pillantást vetett rá.

– Ez most vicc akart lenni?

– Nem.

A férfi egy millimétert arrébb csúszott az ülésen.

– Régen, amikor még én is játszottam, Divízió I-A-nak és Divízió I-AA-nak hívták őket. – Mivel Jamison még mindig értetlenül meredt rá, folytatta a magyarázatot: – Az egyetemi futballcsapatok két legmagasabb osztálya. Az Ohiói Állami Egyetem, az Alabama, a Clemson, a Michigan meg a Louisianai Állami Egyetem a legjobbak, ők a nagyfiúk, akik a legmagasabb szinten játszanak, vagyis a Divízió I-A-ban. Az olyan egyetemek pedig, mint az Észak-Dakota, a James Madison, a Grambling vagy a Floridai Mezőgazdasági és Műszaki Egyetem, egy szinttel alacsonyabban vannak, ők a Divízió I-AA-ba tartoznak. Na mármost az Észak-dakotai Állami Egyetem az utóbbi időben nagyon feljött. De ha egy Divízió I-A-s iskola ellen játszik, akkor azért gyalázatosan ki szokott kapni.

– Akkor miért rendezik meg egyáltalán ezeket a meccseket?

– A jobb csoportban lévő csapatnak könnyű győzelmet jelent, a másiknak pedig nagy bevételt és megjelenési lehetőséget a tévében.

– A nézők számára viszont elég unalmas a meccs, ugye?

– Minden meccs izgalmas, ha győz a csapatod. Ha óriási a pontelőny, a kezdőjátékosok a harmadik negyed után vagy akár félidőben is kiülhetnek a kispadra. Elsős koromban én is így kerültem fel a pályára. Amikor pedig már bejutottam a kezdőcsapatba, örültem a pihenési lehetőségnek, amit a jókora előny biztosított.

– Én ennek nem látom értelmét. Az egyik csapat lealázza a másikat jó pénzért.

– Tényleg csak az iskola szurkolói meg a bajnokság mániákus pontszámlálói számára volt jelentősége.

Jamison a fejét csóválva bámult kifelé az ablakon; vastag, sűrű felhőkön repültek keresztül landolás közben.

– Úgy tűnik, vihar van odalent.

– A következő néhány napban forróság meg embertelenül magas páratartalom vár ránk, és gyakorlatilag minden estére borítható egy pocsék vihar lehúléssal meg erős széllel. De aztán hamarosan eljön a hóviharak ideje, és ez az egész hely úgy fog kinézni, mint az Antarktisz.

– Remek – felelte Jamison gúnyosan.

– De nézd a dolgok jó oldalát!

– És az mi?

– A következő pár napban kihagyhatod az edzéseket. Már attól leadsz egy kiló vizet, hogy elsétálsz a kocsidig. Utána viszont fel kell hizlalnod magad a télre.

A repülő egyre közelebb ereszkedett a földhöz. Erős ellenszéllel és szabálytalan légmozgással kellett megküzdenie, így olyan érzésük volt, mintha egy vízen kacsáztatott kavicsra ülnének. Jamison megmarkolta a karfát, és próbált nagyokat lélegezni, miközben fellehintázott a gyomra. Amikor a repülő kereke végre az aszfalthoz ért, és a kifutópályán pattogva sikeresen lelassított, Jamison ujjai lassan elernyedtek, és a gyomrára nyomta a tenyerét. A távolban egy szerteágazó villám hasította fel az eget.

– Hát ez kemény volt – mondta a nő kifulladásra, aztán végigmérte Deckert, aki mindössze talán álmosnak tűnt. – Téged egyáltalán nem zavart? – kérdezte.

– Micsoda?

– A turbulencia!

– Nem volt nagy ügy – felelte Decker félvállról.

– Árueld el a titkot! Mert nekem úgy tűnt, hogy a repülőn mindenki más imádkozik, a légiutas-kísérőket is beleértve.

– Egyetemista koromban túléltem egy vészlandolást. Már magasan jártunk, leállt az egyik motor. A pilóta megfordult, kidobott egy kis üzemanyagot, de a másik motor is bekrepált, és azonnal le kellett szállnia. Később kiderült, hogy elütöttünk két madarat. Olyan erős volt a becsapódás, hogy tönkrement a futómű, és megrepedt a géptörzs. Mindenki kijutott, mielőtt kigyulladt a sugár-

hajtómű-üzemanyag, és a tűz az egész gépet felemésztette. Bár bennégett a táskám, amiben a ruháimat vittem – tette hozzá könynyedén.

– Jóságos ég! – hördült fel Jamison elsápadva. – Akkor meglep, hogy nem vagy még nálam is idegesebb!

– Megnéztem az esélyeket. Egy a milliárdhoz, hogy valaki másodjára is balesetet szenvedjen. Szerintem már nem lehet bajom.

Leszálltak a gépről, aláírták a bérelt utcai terepjárójuk átvételéhez szükséges papírokat, és kihajtottak a Williston-medencei Nemzetközi Repülőtérrel.

– Ejha! – mondta Jamison, amikor végre kiléptek az épületből, és megcsapta őket a szél. Az ereje még az óriás Deckert is hátrántorította. – Nem hiszem, hogy a megfelelő ruhákat pakoltam be – állapította meg a nő szerencsétlenül. – Több réteget kellett volna hoznom.

– Mire lehet még szükséged nadrágon, ingen, jelvényen meg fegyveren kívül?

– A nőknek ez nem ilyen egyszerű, Decker!

Jamison vezetett, miközben Decker bepötyögte az úti céljukat a telefonja navigációs rendszerébe. Aztán hátradólt, és csak nézte, ahogy elhalad mellettük a táj. Este hat óra volt, ők pedig egyenesen az erősödő vihar közepe felé tartottak. Ronda fekete gomolyfelhők magasodtak előttük az égbolton, mintha egy felágaskodó kígyó készülne lecsapni Közép-Nyugat-Amerika északi államainak ezen csücskére.

– Irene Cramer – szólalt meg Decker halkán, miközben a kocsi haladt tovább előre az úton.

Jamison bólintott, az arca elkomorult.

– Holtan találta a semmi közepén egy fickó, aki egy farkas nyomait követte.

– Ami a legmeglepőbb: úgy tűnik, felboncolták – tette hozzá Decker.

– Nekem még sohasem volt ilyen ügyem. Neked?

– Láttam már szétvágott testeket, de olyat, mint amelyet azon a fényképen, még soha. A helyszín érintetlen volt a megtaláló hányadékat leszámítva.

– Egy sorozatgyilkos tette? Ezért hívtak minket ide? Bogart semmit sem mondott.

Ross Bogart volt a kis akciócsoportjuk feje. Ő küldte a párost Észak-Dakotába a lehető legkurtább tájékoztatás után.

– Talán.

– Amikor Ross veled beszélt, nem volt furcsa a hangja? – kérdezte Jamison. – Nekem furcsának tűnt.

– El kellett hallgatnia valamit, amit el akart mondani nekünk – bólintott Decker.

– Honnan tudod?

– Bogart egyenes fickó, de olyanoknak kell elszámolnia, akiket politikai megfontolások vezérelnek.

– Nem szeretem, ha egy ügyben mindkét oldalról titkok vesznek körül minket – zsémbeskedett Jamison.

– Nem hiszem, hogy feltétlenül sorozatgyilkosról lenne szó.

– Miért nem?

– Nem találtam hasonló esetet az adatbázisban. Megnéztem, mielőtt iderepültünk.

– Lehet, hogy új játékos.

– Az új játékosok nem ilyen kifinomultak.

– Talán most próbál nevet szerezni magának – találgatott Jamison.

– Mindnyájan próbálnak nevet szerezni maguknak – felelte Decker.

– De egy helyi érdekeltségű gyilkosság miatt nem szokták kihívni az FBI-t!

– Éppen ezért gondolom azt, hogy az áldozatra kell koncentrálnunk, nem pedig a gyilkosra.

– Szerinted Irene Cramer valamilyen okból fontos volt a szövetségieknek?

– Ez Bogart szükséztávóságát is megmagyarázná.

– Akárhogy is, egyértelműen olyan gyilkossal állunk szemben, aki jártas a törvényszéki orvostanban.

– Ez elég sok emberről elmondható, beleértve azokat is, akik a mi térfelünkön játszanak.

– Talán egy rossz útra tévedt orvosszakértő? – vetette fel Jamison. Decker bizonytalannak tűnt.

– Valószínűleg nem nehéz találni olyan videókat a YouTube-on, amelyekben valaki felboncol egy próbababát. De a jelentés szerint a vágások profi munkára vallanak.

– Gondolod, hogy az elkövető... talán gyakorlatot szerzett valahol?

– Nem gondolok semmit, legalábbis egyelőre.

– Észrevetted, hogy itt mindenfelé beton az útburkolat? – kérdezte Jamison kipillantva az ablakon.

– Állítólag az aszfalt nem bírja az olyan szélsőséges körülményeket, mint amilyenek itt vannak – jegyezte meg Decker. – Bár nem vagyok benne biztos, hogy a beton annyira tartós.

– Hát te aztán az információk tárháza vagy!

– Én is pont úgy rá tudok keresni a Google-on bármire, mint mások.

– Mennyit kell még mennünk? – kérdezte Jamison.

Decker a telefonja kijelzőjére pillantott.

– E szerint még negyvenöt percet, majdnem egészen a kanadai határig.

– Akkor, gondolom, ez volt a legközelebbi repülőtér.

– Szerintem viszont ez az egyetlen repülőtér.

– Máris hosszú, kimerítő nap áll mögöttünk.

– És úgy tűnik, még hosszabb éjszaka vár ránk.

– Már ma el akarod kezdeni a nyomozást? – kérdezte Jamison kissé hitetlenkedve.

Decker zord pillantást vetett rá.

– A legjobb azonnal munkához látni, Alex. Különösen, ha olyasvalaki halt meg, akinek nem kellett volna.

3. fejezet

– Azok meg mik? – kérdezte Jamison, miközben a céljukhoz közeledtek.

Az aranylő tűznyelvekre mutatott, amelyek úgy pislákolnak a sötétségben, miközben elsuhantak mellettük, mint a kísérteties ünnepi fények.

– Lángnyelvek – felelte Decker. – Az olajkutak táplálják őket. Ahol olajat találnak, ott általában földgáz is van. Idefent mindkettőt kitermelik. De néha egyszerűen kiengedik a gázt, és meggyújtják a kútfő végében. Gondolom, bizonyos helyzetekben túl sokba kerülne bármi máshoz kezdeni vele, és nem áll rendelkezésre a szükséges infrastruktúra ahhoz, hogy elvezessék.

Jamison döbbenten meredt rá.

– És azt tudod, mennyi földgázzal lehet szórni?

– Az egyik statisztika szerint, amit olvastam, a havonta elégetett gázzal négy milliárd otthont lehetne kifűteni.

– Négy milliárd otthont? Komolyan beszélsz?

– Ezt olvastam.

– De ez nem árt a környezetnek? Hiszen tiszta metánt égetnek el, nem?

– Erről fogalmam sincs. Valószínűleg árt.

– Hátborzongatóak azok a lángok! Fáklyákkal vonuló zombik jutnak róluk eszembe.

– Pedig jobb, ha megszokod őket. Úgy tűnik, errefelé mindenhol ott vannak.

Miközben továbbhajtottak, csakugyan rengetegszer találkoztak hasonló látvánnyal. A táj olyan volt, mint egy óriási torta, amelyen több száz gyertya ég.

Elhaladtak egy mobil házakból álló hatalmas telep mellett, amely köré kövezett utak, jelzőtáblák és játszótérek is épültek. A házak

előtti fém kocsibeállók alatt különféle járművek parkoltak, de főként rozoga, sárfoltos pickupok vagy erős terepjárók.

Ezután fenyegető biztonsági kerítésekkel körbevett, óriási parcellák következtek, ahol lángoló tetejű olaj- és gázkutak, fémtartályok meg gépek sorakoztak. Védősisakot és lángálló, narancssárga mellényt viselő férfiak siettek gyalogosan vagy kocsival ellátni a feladatokat miriádját. A távolból úgy néztek ki, mint a fontos küldetésben járó óriáshangyák.

– Ez a város a hidraulikus rétegrepesztésre épült – jegyezte meg Decker. – A frakolás nélkül nem is létezne itt település. Több ezer munkás költözött Észak-Dakotának erre a részére csak azért, hogy kiszivattyúzzák a földből a palaolajat meg a földgázt, amit a környéken, pontosabban a Bakken-formáció palájában találtak. Azt olvastam, hogy vagy száz évre elegendő fosszilis üzemanyag van itt a föld alatt.

– Na jó, de nem hallottak még a klímaválságról?

– Ez is csak egy munka.

– Aha, ma van munkájuk, holnap meg nem lesz élhető bolygónk.

– Én teljesen egyetértek veled. De ha valakinek ma kell ennivalót tennie az asztalra? És az emberek évi hat számjegyű összeget kapnak azért, hogy itt dolgozzanak. Korábban egymást váltották a válságok meg a gazdasági fellendülések, de most úgy tűnik, alakulnak a dolgok.

– Ezt is a Google-on olvastad?

– Kíváncsi fickó vagyok – vonta meg a vállát Decker. – Egyébként pedig mindkét sógorom az olajjal meg a földgázzal foglalkozik. Gondolom, nekik köszönhetően is ragadt rám valami.

Elhaladtak egy tizenöt kutas teherautó-töltőállomás előtt, amely mellé egy éttermet, zuhanyzókat, egy mosodát, valamint egy boltot is felhúztak. Ez utóbbiban a különféle hirdetések szerint meleg pizzát, gázpalackot, AdBlue-t, útnyilvántartást, ventilátort, fagyállót és még sok minden mást árultak. Az egyik táblára kirakott fotón rövid sortban és mélyen kivágott topban felszolgáló, csábító pincér-

nők sorakoztak. Egy másik azt közölte, hogy náluk található a legjobb felnőtt-DVD-k egész Észak-Dakotában. A parkolóban különféle méretű, színű és stílusú kamionok álltak, de mindegyiket feltűnő, krómozott szerelvényekkel meg csúcsos kerékcsavar-takarókkal díszítették, a kabinjukon pedig festékszóróval alkotott képek voltak magukra a figyelmet. Volt ott minden a sárkányoktól és a gépfegyverektől kezdve az amerikai zászlókon át a dús keblű, meztelen nőig.

– Nos, azt hiszem, egyértelmű, mi a népszerű errefelé – jegyezte meg Jamison.

– Nem csak errefelé népszerű az ilyesmi – jegyezte meg szárazon Decker.

Ezt követően egy zsúfolt lakóautó-parkoló és egy bevásárlóközpont mellett haladtak el, amely úgy festett, mintha épp most nőtt volna ki a földből. Az épületben helyet kapott egy barbecue-étterem, amelynek a hirdetőablája azt ígérte, hogy itt kapható a legjobb lassan sütött pulled pork, de volt mellette egy Subway, egy kínai büfé, egy éjjel-nappali edzőterem, egy grillételeket kínáló hely, sőt még egy szusibár is. A falra szerelt, hatalmas fényújságra kiírták az éppen aktuális olaj- és földgázárakat. A bevásárlóközpont mellett egy óriási téglatemplom emelkedett. A homlokzatára valaki azt írta ki leszedhető, fekete betűkkel: *Isten teremtette a mennyet és a földet, az olajat és a földgázt. Oszd meg a bőséget! Adományozz Istennek! Mobillal is lehet fizetni. Bibliaóra minden este 7-kor.*

Jamison belenézett a visszapillantóba.

– Egy sor kamion meg billenőplatós teherautó követ, már legalább fél órája, hogy rám tapadtak. – A szembejövőkre pillantott. – És egy egész seregbe való tart a másik irányba is. Az egész hely bűzlik a dízeltől.

– Felszereléseket meg ellátmányt hoznak, többek között olyan vegyszereket is, amiket a hidraulikus repesztés során a földbe fecskendeznek. Úgy tűnik, éjjel-nappal folyik a munka.

– És a másik irányba tartó kamionok?

– Gondolom, a kitermelt üzemanyagot szállítják el. – Decker előremutatott. – Hamarosan le kell térnünk erről az útról. Építettek egy elkerülőt a városnak, hogy a kamionoknak ne kelljen átzötyögniük a belvároson a rakománnyal.

Jamison lehajtott a következő kijárón, és nemsokára megláttak a távolban egy csoportnyi apró fénypontot.

– Gondolom, ez az a város, ahová tartunk.

– Aha. Az észak-dakotai London.

– Kíváncsi lennék, hogyan kapta ezt a nevet – jegyezte meg Jamison.

– Talán idejött valami fickó Angliából, és leszúrt egy zászlót. Pont az olaj- és földgázrengeteg közepébe. Nagyjából tizenötezer lakosa van, az emberek fele az olajmezőkön dolgozik, a másik fele meg különféle szolgáltatásokat nyújt nekik. És ez a háromszorosa a három évvel ezelőtti számoknak. Ha így mennek tovább a dolgok, feleennyi idő alatt megint a mostani háromszorosára fog nőni.

– Te aztán alaposan utánaolvastál! – jegyezte meg Jamison.

– Szeretem tudni, mi vár rám.

A nő kíváncsian méregette Deckert.

– És szerinted mi vár itt rád a gyilkossági nyomozáson kívül?

– Ez itt a vadnyugat, Alex. Olyan, mint a kaliforniai aranyláz 1849-ben, csak sokkal nagyobb léptékű.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Hogy a civilizáció általános szabályai itt nem feltétlenül érvényesek.

– Most komolyan beszélsz, ugye?

– Teljes mértékben.

Végighajtottak a főutcán, ahol a közeledő vihar ellenére is nyüzsgtek az emberek, és épp kifogyott alóluk az út, amikor lehullottak a hideg eső első cseppjei.

– Merre tovább?

– A következő lehetőségnél balra! – felelte Decker.

Megálltak egy ház előtt, amelyről kiderült, hogy egy temetkezési vállalaté.

Decker kíváncsi pillantást vetett a társára.

– Észak-Dakotában nincs igazságügyi orvosszakértő, csak halottkém – magyarázta Jamison. – Itt ugyanaz az ember vezeti a temetkezési vállalatot, a krematóriumot meg a hullaházat is. Teljes szolgáltatást nyújt.

– Utánaolvastál? – kérdezte Decker.

– Kíváncsi lány vagyok – mosolygott pajkosan Jamison.

– Legalább van valami képesítése törvényszéki orvoslásból?

A nő megvonta a vállát.

– Reméljük.

Az ajtóhoz sprinteltek. Épp akkor szakadt le az ég, amikor besengettek az épületbe, hogy megnézzék a halottat.

4. fejezet

Bemutakoztak Walt Southernnek, aki egy személyben volt halottkém és a helyi temetkezési vállalkozás tulajdonosa. Középmagas termetű, a negyvenes évei közepén járó férfi volt, a vörösesszőke haja már ritkult, az inas testalkata a futókéra emlékeztetett. Barna keretes szemüveget viselt, élére vasalt, hajtókás nadrágot, a hófehér inge pedig szinte ragyogott a süllyesztett mennyezeti világítás fénye alatt.

Meglepve nézett rájuk.

– De miért érdekl ez az eset az FBI-t?

– Várjunk csak, nem tudta, hogy jövünk? – kérdezte Jamison.

– Nem, nekem senki sem szólt.

– Nos, pedig itt vagyunk, és minket bíztak meg a gyilkosság ki-

vizsgálásával – felelte Jamison. – Olvastuk a boncolási jegyzőkönyvet. Most látnunk kell a holttestet.

– Egy pillanat! Nem engedhetem be magukat anélkül, hogy előbb megbeszélném az ügyért felelős nyomozóval!

– Akkor hívja fel! – mondta Decker. – Most rögtön.

– Lehet, hogy nincs bent.

– Ez csak akkor derül ki, ha felhívja.

Southern elvonult a helyiség egyik sarkába, elővette a mobilját, és elindította a hívást. Beszélt valakivel, aztán visszament Deckerhez meg Jamisonhoz, de nem tűnt különösebben boldognak.

– Na jó, gondolom, a szövetségek mindig megkapják, amit akarnak.

– Meglepődne, ha tudná – felelte Decker.

– Nos, akkor lássunk hozzá! Még mindig elő kell készítenem egy testet a holnap megtekintésre, és a családnak komoly elvárásai vannak a ruháját meg a sminkjét illetően.

– Télen is temetnek el itt embereket? – érdeklődött Decker.

– Ha nem muszáj, akkor inkább nem. El kell hordani a havat, a föld pedig olyan kemény, mint a vas. Még markolóval is bajos. És ki akar mínusz ötven fokban odakint állni, hogy elbúcsúzzon a halott szerettétől? Vicces, milyen gyorsan felszáradnak a könnyek, és visszavonulót fújnak az emberek, amint elkezd megfagyni a fülük, meg sorban az összes ujjuk a kezükön és a lábukon! De manapság a legtöbben egyébként is szívesebben bújnak a sütőbe, mint a föld alá.

– A sütőbe? – ismételte Jamison.

– Hogy elhamvasszák őket – kuncogott Southern. – Úgy értem, ez bizonyos szempontból azt jelenti, hogy a poklot választják, nem igaz?

– Megnézhetnénk a testet? – kérdezte Decker a homlokát ráncolva.

Southern végigvezette őket egy rövid folyosón, aztán bementek egy kisebb, célszerűen berendezett helyiségbe, ahol a fertőtlenítő, a formaldehid meg a bomlásnak indult hús erős szaga terjengett.

A terem közepén fém hordágy állt. Egy lepellet letakarva hevert rajta az idejövételük oka. A test remélhetőleg elmeséli nekik, ki okozta a halálát.

Jamison Deckerre pillantott, aki máris villódzó kékben látta a helyiséget. Olyan gyakran látott holttesteket, hogy már nem is zavarta. Vagyis alig.

– Most először boncoltam fel olyan embert, aki előzőleg már átesett egy boncoláson – jegyezte meg Southern.

– Feltételezem, megvan az ehhez szükséges képesítése? – kérdezte Decker nyersen.

– Megvannak a szükséges papírjaim – felelte Southern, de úgy tűnt, nem sértődött meg a kérdéstől. – Attól még, hogy nem ez a fő tevékenységem, büszke vagyok a munkámnak erre a részére.

– Jó tudni – vetette oda Decker kurtán.

Southern felemelte a halotról a leplet, és mindhárman lebámultak Irene Cramer földi maradványaira.

– A halál oka, módja és ideje? – kérdezte Jamison.

– Az oka és a módja elég nyilvánvaló – mutatott a halottkém a mellkas közepén látható sebre, amely nagyjából hét centivel az Y-vágás köldököt kikerülő görbéje fölött helyezkedett el. – Hosszú, éles, fogazott kés hatolt be itt, és kettévágta a szívét. A mód pedig természetesen emberölés volt.

– A gyilkos elég pontosan eltalálta a késsel – állapította meg Jamison, miközben előrehajolt, hogy jobban lássa. – Egyszerű és hatékony. Egyetlen szúrással elintézte.

– Én is pontosan erre gondoltam.

– Vagyis érzelemmentes. Semmi vadság, nem vesztette el az önuralmát – vélekedett Decker. – Lehet, hogy a gyilkos nem ismer-
te az áldozatot. Vagy legalábbis nem álltak személyes kapcsolatban.

– Talán tényleg nem – helyeselt Southern.

– És a halál ideje? – kérdezte Decker.

– Hát igen, itt már csak találgatásokra tudunk hagyatkozni – is-

merte be Southern. – Azok alapján, amiket láttam, nagyjából hét-tíz napja lehetett halott, amikor megtalálták.

Decker láthatóan nem örült a hírnek.

– Ez elég tág időkeret. Nem tudná jobban leszűkíteni?

– Attól tartok, nem – felelte Southern boldogtalanul. – Ha az alibi kérdése döntő fontosságú lesz abban, hogy felmentik vagy elítélik a gyanúsítottat, akkor az én jelentésem egy cseppet sem fog segíteni. Sajnálom.

– Volt rovarfertőzés? – érdeklődött Jamison.

– Méghozzá elég súlyos. Ez tette lehetővé, hogy a nagyjából egyheti időtávot megállapítsam. Utána egy kicsit bizonytalanná válik a dolog. Legalábbis számomra. Ismétlem, értek a munkámhoz, de ez itt azért nem az FBI laboratóriuma.

– Tehát sokáig feküdt odakint? – kérdezte Jamison.

– Ez részben nehéz kérdés, részben könnyű.

– Megmagyarázná? – kérte Jamison.

– Ha sokáig kinn feküdt volna, az állatok nyilván rátaláltak volna. De nem így történt.

– Ez a könnyű része, de mi a nehéz? – kérdezte Decker. – A rovarfertőzés nem támasztja alá ezt az elméletet?

– Bingó! Rengeteg a bogár, de harapásnyomot egyet sem látni rajta. És még valami: a hullafoltok már beivódtak. Egyértelműen látszik, hogy a halál beállta után hason feküdt.

– A jelentésben az állt, hogy hanyatt fekve találtak rá – észretelezte Decker.

– Igen, de amint látja, a hullafoltok beivódása ezt nem támasztja alá. A vér nem gyűlik össze a testnek abban a részében, ami hozzáér a földhöz. Miután azonban a beivódás megtörtént, vagyis a keringés leállt, és a nagy méretű vörösvértesteket lehúzta a gravitáció a kötőszövetekbe, a sejtek már nem mozdulnak el. A hullafoltok ugyanott maradnak.

– Tehát egyértelmű, hogy megölték, és hasra fektették. Aztán

valamikor a hátára fordították a tetemet, mivel így találtak rá – összegezte Jamison.

– Pontosan. De csak miután a hullafoltok már beivódtak.

– A vérzés minimális lehetett, mivel a szív nem sokkal a készsúrás után megállt – jegyezte meg Decker. – De valamennyi biztosan kifolyt, a bűntett helyszínén azonban nem voltak vérnymokok. Ami azt jelenti, hogy máshol ölték meg, és csak utána helyezték el ott, ahol rátaláltak, ami megmagyarázza a hullafoltokkal kapcsolatos ellentmondást is.

Southern bólintott.

– De ilyen súlyos rovarfertőzés mellett azt hinné az ember, hogy állati támadás nyomait is látni lehet rajta. Ha egész idő alatt odakint hevert volna, a fenevadak egy hétnél jóval kevesebb idő alatt lerágták volna róla a húst, márpedig a becslésem szerint legalább hét napja halottnak kell lennie. – Elhallgatott, majd tényszerűen folytatta: – Egyébként kiváló állapotban volt. Teljesen egészséges. A szíve, a tüdeje, az összes többi szerve hibátlan.

– Na igen, teljesen egészséges nő, csak épp meghalt – mondta Decker komoran.

– Milyen képességekre volt szüksége ahhoz a gyilkosnak, hogy ő maga végezze el a boncolást? – kérdezte Jamison.

– A vágás első osztályú. Én azt mondanám, hogy az illető részt vett valamiféle egészségügyi képzésen. A fickó... már ha fickó egyáltalán, ismeri a törvényszéki protokollt. De hogy miként szerezte meg a tudást és a gyakorlatot, arról már nem mernék véleményt mondani.

– És az eszközök, amiket használt? – mutatott Decker az Y vágásra. – Átlagos kés volt, vagy orvosi eszköz?

– Azt mondanám, hogy kórházi szikével dolgozott, és egy ortopéd fűrésszel vágta fel a koponyát. A fonal is sebészeti, amivel az Y vágást összeöltötte.

Decker végignézett a testen, aztán megkérte a halottkémet, hogy segítsen neki megfordítani.

– Nincs rajta se tetkó, se más megkülönböztető jel – állapította meg.

– Nincsenek májfoltok, se napozás után maradó elváltozások. Még túl fiatal volt hozzá, de nem is napbarnított a bőre. Valószínűleg nem ment ki sokat a napra.

Visszafordították, és Decker megint végigpillantott rajta.

Hány testet nézett már végig pontosan ilyen körülmények között? Könnyű volt a válasz. *Túl sokat.* De ha nem akar több hullát látni, munkát kell váltania.

– Volt valami érdekes a szervezetében? – kérdezte Jamison.

– A gyomrában szinte semmi, úgyhogy nem evett a halála előtt. Nem láttam droghasználat nyilvánvaló jeleit. Nincsenek szúrásnyomok vagy más hasonlók. A toxikológia eredménye még nem érkezett meg.

– Nem talált semmi szokatlant? – kérdezte Decker.

– Szerintem az elég szokatlannak mondható, hogy már elvégezték rajta a boncolást, mielőtt hozzám került! – Southern elvagyrodott.

– Vagyis a válasza nem? – erősködött Decker.

A halottkém arcáról lehervadt a mosoly.

– Így van, a válaszom nem.

– A környékről származik? Ki azonosította?

Southern összefonta a kezét a mellkasán.

– Miután visszatettem az arcát, valaki felismerte az őrsön.

Abban a pillanatban kinyílt az ajtó, és egy Jamisonnal nagyjából egyidős férfi lépett be rajta. Farmert, az orrán rojtokkal díszített, kopott mokaszint, kockás inget és sötétkék sportzakót viselt. Legalább száznyolcvan centi magas lehetett, vékony, inas testalkata volt, az ádámcsutkája erőteljesen kidudorodott, az alsó állkapcsa pedig előreugrott. A sűrű, sötétbarna hajában elaludt hátul egy tincset, úgy kiállt, mint a periszkóp.

Először Deckerre pillantott, aztán Jamisonra.

– Joe Kelly hadnagy vagyok a Londoni Rendőrőrsről – mondta bemutatkozás gyanánt.

– Őt hívtam fel – jegyezte meg Southern.

– A nyomozói részlegen dolgozom – bólintott Kelly. – Ez elég lenyűgözően hangzik, amíg ki nem derül, hogy én vagyok ott az egyetlen.

– Úgy érti, az egyetlen nyomozó a gyilkossági részlegen? – kérdezte Decker.

– Enyém a gyilkosság, a betörés, a fegyveres rablás, a családon belüli bántalmazás, az emberkereskedelem, a drogok... a többi most nem jut eszembe.

– Akkor tényleg mindenes – jegyezte meg elkerekedett szemmel Jamison.

– Nem rajtam múlt, hanem a költségvetésünkön. Amikor a legutóbbi olajárzuhanás után megint fellendült a piac, megkérték az erőforrásokat, de a nyomozói szintet még nem érte el a létszámbővítés. Csak az utcákon szolgáló közrendőrök meg a járőrök száma nőtt. Mire eljutnak odáig, hogy előléptetnek valakit nyomozóvá, jön a következő válság, és mindnyájunkat kirúgnak. – Felbámult Deckerre. – Az FBI-nál mindenki ilyen nagyra nő?

– Aha, persze. De a többiek fényes páncélt viselnek. Én viszont farmerban szeretek járni.

Kelly rászánt egy percet, hogy megmutassa nekik a papírjait, mire a két ügynök is igazolta magát. Kelly ekkor Southernre pillantott.

– Sajnálom, hogy nem jöttem hamarabb, Walt. Volt egy kis gond az OK Corralnál. Épp előtte hajtottam el, és meghallottam, hogy odabent rajcsúroznak.

– Megint verekedés volt?

– Megint volt valami. Egyébként is idétlen név egy bárnak! Túl sok ott a tesztoszteron, a pénz meg a tömény. Nem rajongok ezért a kombinációért.

– Úgy tudjuk, hogy miután sikerült a helyére tenni az áldozat arcát, a rendőrőrsön felismerte valaki – szólt közbe Decker.

- Az a valaki én voltam – felelte Kelly.
- Az meg hogy lehet? – vonta fel a szemöldökét Decker.
- Kihagytam még egy dolgot, amiért én felelek itt, Londonban.

A prostitúciót.

- Vagyis Cramer prosti volt? – kérdezte Decker.

Kelly meglepő módon vállat vont.

- Nem tudom biztosan.

– Az meg hogy lehet? – kérdezte Jamison. – Elég könnyű megállapítani, hogy valaki prostituált-e, vagy sem.

– Legalábbis azt hinné az ember. Mostanra a „kiáll a sarokra” kifejezés eléggé elavult, de itt, nálunk még előfordul. A férfiak behajtanak a város egy bizonyos részébe, a hölgyek pedig ott helyben összeállnak velük. Mindemellett a megállapodások nagy része az interneten köttetik, hogy ne történjen nyilvános ajánlattétel.

– Vagyis Cramer is az interneten intézte a megállapodásait? – kérdezte Decker.

– Folyton a gép előtt ülök, olyan weboldalakat keresek, ahol ilyen ajánlatokat lehet tenni. Tudom, mit kell keresnem, legalábbis a mi környékünkre jellemző dolgokat illetően. Találtam egy weboldalt, amelyen „konzultációs szolgáltatásokat” kínáltak olyan férfiak számára, akik itt, Londonban dolgoznak az olajmezőn. És habár nagyon igyekeztek valóságosnak beállítani a weboldalukat, mivel tudják, hogy a zsaruk figyelik az ilyesmit, volt rajta egy kép, ami igen csak ismerősnek tűnt. Ne értsenek félre, teljesen máshogy festett abban a sminkben, frizurában meg ruhában, de így is felismertem Cramert. Korábban már láttam őt a városban – tette hozzá sietve.

– Így legalábbis én azt a benyomást szereztem, hogy valamilyen szinten benne van az eszkortszolgáltatásokban. Az oldalon Mindynek hívta magát, bár nem tudom, ez fontos-e.

– Vagyis nem lepődött meg, amikor kiderült, hogy meghalt? – kérdezte Jamison. – Végére is a prostitúció kockázatos munka.

- Nos, én mégis meglepődtem, ugyanis ritka a gyilkosság, leg-

alábbis errefelé, még prostituáltak esetében is. Az pedig különösen megdöbbenő volt, ahogy megtalálták.

– Megértem – felelte Decker higgadtan, és közben alaposan szemügyre vette Kellyt.

– Csak azt nem értem, miért küldték ide emiatt az FBI-t. Amikor Walt felhívott, beszéltem a főnökömmel. Csak akkor tudtam meg, hogy a boncolási meg a rendőrségi jegyzőkönyvet elküldték Washingtonba a szövetségi kérésére. Mert hát tényleg elég furcsa gyilkosság, de rengeteg a furcsa gyilkosság, általában mégis helyileg intézik a nyomozást.

– Mit gondol, miért küldtek ide minket? – kérdezte tőle Decker.

– Biztosan van valami elmélete.

– Miért lenne elméletem?

– Nekem olyan típusnak tűnik.

Kelly válaszképp az asztalra és a rajta fekvő tetemre bökött.

– Kapcsolatban áll valamivel, ami érdekli az FBI-t. Csak azt nem tudom, mi lehet az, pedig nagyon érdekelne.

– Ahogy minket is – mormolta Decker.